

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek (sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi C. T.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. I ACa (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2021 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 29 lipca 2020 r. C. T. wniósł skargę na przewlekłość postępowania toczącego się pod sygnaturą I ACa (...) przed Sądem Apelacyjnym w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ §1 k.p.c.), co dotyczy też postępowania ze skargi na przewlekłość postępowania sądowego (art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, Dz.U. z 2018 r. poz. 75; dalej jako „ustawa o skardze na przewlekłość”).

Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona.

W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (postanowienia SN z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06, 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12; 18 października 2018 r., I NSP 75/18; 24 maja 2019 r., I NSP 27/19).

Skarga wniesiona przez C. T. osobiście, ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., dotknięta jest brakiem nieusuwalnym, co powoduje konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹§3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Ponieważ skarga podlegała odrzuceniu, nie było potrzeby wzywania skarżącego do uzupełnienia braków formalnych (wniesienia zaległej opłaty i dołączenia odpisu skargi).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.